

Ferdinand Nielsen, Martin Olsen, Johannes Pedersen og Stilling) foreslaar derfor at føre denne tilbage til Ministerens Affattelse.

Flertallet er enigt med Landstinget i at fastholde Kirkeministerens oprindelige Forslag om, at der skal ansættes 7 bygningskyndige Raadgivere; men medens Landstingets Affattelse af Lovforslaget binder Ministeren til at vælge disse efter Indstilling af Stiftsøvrighederne paa Grundlag af Forhandlinger mellem disse og de kongelige Bygningsinspektører, anser Flertallet det for aldeles nødvendigt, at Ministeren faar det fulde Ansvar for Ansættelserne.

Naar Rigsdagen skal bevilge Penge til Institutionen, maa den efter Flertallets Opfattelse ogsaa have Adgang til at øve effektiv Kritik overfor dens Virksomhed og over de Ansættelser, der finder Sted. Men en effektiv Kritik kan kun øves, naar Ministeren har det fulde Ansvar for Ansættelserne.

Og hertil kommer, at Ansættelserne maa foretages efter ensartede Principper, hvis Institutionen skal kunne gøre den tilsigtede Nytte. Der maa gennem denne Institution, saa vidt som det er gørligt, skabes Sikkerhed for, at Præster, der forflyttes fra eet Stift til et andet, bliver behandlet efter samme Regler ved Fratrædelsen af det gamle Embede som ved Tiltrædelsen af det nye. Men en saadan Ensartethed kan vanskelig tænkes tilvejebragt, naar Ansættelserne skal ske efter Indstilling fra Stiftsøvrighederne. Den kan kun tænkes tilvejebragt og opretholdt, naar Ansættelserne foretages af Kirkeministeren.

Ifølge Landstingets Affattelse af Lovforslaget skulde der „til disse bygningskyndiges Honorarer m. v. bevilges det nødvendige Beløb paa de aarlige Finanslove“.

Dette kan Flertallet ikke tilraade, idet Bevillingsmagten paa dette Omraade der ved vilde blive flyttet fra Rigsdagen over til Stiftsøvrighederne uden nogen Begrænsning. Flertallet maa derimod anse det for rigtigt, at Statskassen i nogle Aar yder et fast Tilskud til Institutionen, og dette Tilskud kan passende ansættes, som af Kirkeministeren oprindeligt foreslaaet, til

25,000 Kr. aarlig, hvorefter de eventuelle yderligere Udgifter maa afholdes af Lønningsskatten.

Under Sagens Gang har der lydt Røster om, at dette Lovværk burde tidsbegrænses, saa at Lovgivningsmagten stod frit i Forholdet, naar man om nogle Aar havde høstet Erfaringer om Institutionens Nytte, og denne Tanke kan Flertallet tiltræde, naar Tidsbegrænsningen fastsættes til 5—6 Aar.

For at faa System i Præstegaardenes Bygningssager vil det være nødvendigt, at Konsulenterne opmaaler samtlige Præstegaarde og indtegner og beskriver dem i de paagældende Præsteembeders Synsprotokoller. Dette Arbejde vil neppe kunne udføres i et kortere Tidsrum end 5—6 Aar, og da Loven om Præsternes Lønforhold sandsynligvis skal revideres om 5 Aar, og den her omhandlede Sag har nogen Forbindelse dermed, har Flertallet anset det for rigtigt at foreslaa, at nærværende Lovforslag fastsætter Tidsbegrænsningen til det Tidspunkt, da Loven om Præsternes Lønforhold skal revideres.

Herefter stiller Flertallet Forslag om nedenstaaende Affattelse af Lovforslaget.

Idet et *Mindretal* (Brønsen, Thomas Larsen, Moltesen og Slesbager) henviser til sit Ændringsforslag og til den Betænkning, der om denne Sag blev afgivet af Folketingets Udvalg den 12. Maj 1917, skal det kun udtale, at hverken Ministerens eller Flertallets Affattelse af Lovforslaget tilfredsstillende Mindretallet, som mener, at den mest praktiske Maade at ordne Præstegaards-Tilsynet paa er, at der ved Siden af Provstesynene autoriseres en bygningskyndig i hvert Stift, som særlig ved Afleveringssynene maa være til Stede og i øvrigt kan tilkaldes, hvor der skal foretages større Byggearbejder ved Præstegaardene.

Et andet *Mindretal* (Wulff) anbefaler Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag, om hvilket alle Partier i Landstinget har kunnet samle sig.